

The Mule

På vejen igen ~ Af Johs. H. Christensen

Ikke siden "Gran Torino" (2008) har den 88-årige Clint Eastwood spillet hovedrollen i én af sine egne film, men nu er han her igen – ti år senere – som den 90-årige Earl Stone, som i virkeligheden hed Leo Sharp, en veteran fra Vietnam krigen, der blev kurér for et narkokartel.

Earl er besat af en lidenskab så stærk, at den har isoleret ham fra hans familie, især fra en voksen datter, spillet af Eastwoods egen datter: Han dyrker liljer/orkidéer og fører sig frem på blomstermarkeder som aldrende charmeur. Men gesjæften går skidt, han ender på tvangsauktion og aner ikke sine levende råd.

Men en lukrativ mulighed viser sig: Han kontaktes af narko-gangstere med et tilbud om i sin pickup at køre narko fra El Paso i Texas til Chicago, idet man går ud fra, at ingen vil nære mistanke til en gammel stodder, der kan operere under radaren. Det går da også forrygende; han kører turen et dusin gange og honoreres fyrsteligt. Trods alderen er han adræt og snarrådig og klarer elegant konfrontationer med ordensmagten. Ret vittigt – faktisk!

Men en politimand er efter ham uden dog at kunne identificere ham. Den del af forløbet er måske lovlig lapidarisk, ligesom man sagtens kan indvende ét og andet imod dele af handlingen, der ikke har nogen klar kontinuitet, men mest består af enkelt-scener, men de fungerer perfekt, og man er med hele vejen, selv om Eastwoods instruktion er sindig og uden den forcerede handlingsgang i masser af moderne action-film.

Dianne Wiest og Clint Eastwood i The Mule (SF Film)

En væsentlig del af historien består af de lange énsformige køreture, der udløser en art gelassen kedsomhed: Man er passager med stille fornøjelse. Men så distraheres Earl: Hans for længst fraskilte og forsømte kone er døende, og han forlader sin fastlagte rute for at være hos hende og familien, som forsoner sig med ham i tilgivelse af mange års forsyndelser – en stærkt følelseladet sekvens, grænsende til det sentimentale, men egentlig overraskende autentisk som så ofte i amerikansk film.

Når historien fængsler på sin egen sindige måde og samtidig faktisk er spændende – man venter hele tiden, at et bragende skyderi bryder løs om lidt – skyldes det den usædvanlige og vidunderlige musikalitet i Eastwoods person og spil: Hans næsten dansende bevægelighed, nærværet i hans fysiognomi, hans snart anspændte, snart forundrede, snart lune, snart afslappede ansigtstræk, når han sidder nynnede i sin pickup og adstadigt kører ud ad den lige landevej, skønt hverken hans aktuelle situation eller hans skæbne er lige, men har slået nogle gevaldige sving. Måske ikke nogen stor film og slet ikke Eastwoods største, men en film i hvert fald jeg ikke kan lade være at holde af – og imponerende er den 88-årige skuespiller og instruktør, to film lavede han i 2018: ”15.17 til Paris”, som vi ikke har anmeldt, og denne, som det er skønt at se!

The Mule – USA 2018 – Instr.: Clint Eastwood – Manus: Nick Schenk inspireret af artikler af Sam Dolnick – Medv.: Bradley Cooper, Clint Eastwood, Manny Montana, Taissa Farmiga, Alison Eastwood, Michael Peña, Devon Ogden, Andy Garcia, Laurence Fishburne, Dianne Wiest – 116 min. – Dansk biografpremiere d. 10/1 2019 – Dansk udlejning/ pressebilleder: SF Film (under CVLI)

<http://cinemazone.dk/review.asp?id=11687&area=1>

https://cinemaonline.dk/Anmeldelse/the_mule.10276.html

<https://www.slantmagazine.com/film/review/the-mule>